

đây, với tất cả những tiện nghi vật chất đầy đủ nhất của một đại cường quốc, mà sao tôi thấy đầu óc lúc nào cũng trống rỗng, mà lòng người thì đời trắng thay đen như cát bụi thổi gian không bao giờ phủ lấp được. Tôi lại nhớ đến bạn, hình ảnh bạn vẫn là điểm tựa trong sáng nhất cho một tâm hồn quê quật của tôi. Bạn nói đúng. Tôi không có một thân hình cường tráng, một đôi tay rắn chắc trong một khối óc thông minh, nhưng bù lại tôi có một giọng nói hết sức ngọt ngào, thì tại sao tôi không lợi dụng cái giọng nói ngọt ngào ấy mà an ủi cho bao tâm hồn tan nát mà tôi đã gặp hàng ngày trong cuộc sống. Tại sao tôi không lợi dụng cái giọng nói ngọt ngào ấy mà khuyến khích những thanh niên đang lặn ngụp trong truy hoan tội lỗi sớm quay về với đường ngay nẻo chánh. Tôi còn có đôi bàn tay dịu dàng, thì tại sao tôi không biết lợi dụng đôi bàn tay dịu dàng ấy mà săn sóc cho bao kẻ không nhà không cửa, đói khát cơ hàn mà tôi thấy đầy đầy trong xã hội quanh tôi. Tại sao tôi không lợi dụng đôi bàn tay dịu dàng ấy mà lau khô đôi giông lệ chảy dài trên đôi gò má nhăn nheo của các cụ già bơ vơ, trên gương mặt bụ bẫm của các trẻ thơ lạc lỏng. Hãy vào viện dưỡng lão, hãy vào các nhà thương thí, hãy đến viện mồ côi, ở đó biết bao kẻ đang trông chờ những tấm lòng trời biển, ở đó biết bao nhiêu kẻ trông chờ ở những đôi bàn tay dịu dàng của những vòng tay mở rộng, mà tiếp nối những vòng tay.

Tôi nghĩ đến ngày được gặp lại bạn, kể lẽ cho bạn nghe về những cảm nghĩ của tôi, về những việc mà tôi đã, và đang làm. Ôi, tôi như đọc được những gì bạn muốn nói với tôi trong tận cùng đáy mắt bạn, trong cái nhìn ấm áp đầy khích lệ và trong cái siết tay thật chặt của bạn mà tôi biết rằng bạn chỉ đặc biệt dành riêng cho tôi thôi.

Nắng thu đã rực rỡ lên cao, như một tấm thảm, một đay lụa vàng trải dài trên muôn loài cây cỏ. Bất giác tôi mỉm cười nghĩ đến một ngày, cái ngày bạn sẽ trở về...

NGUYỄN VẬN

TỬ THỨ QUI TÀO

HỌA
VẬN

BÀI
THƠ

Thảo đầu dám sánh kẻ cây voi,
Muối xát lông ai nấy mặn môi.
Ở Hớn còn nhiều cây cối cả,
Về Tào chỉ xá một cây côi.
Chạnh lòng nhớ Mẹ khôn nung cháu,
Chột dạ thương Vua biếng dỡ roi.
Chẳng dặng khôn Lưu thả đại Ngụy,
Thân này nguyện gác ngoại vông thoi.

NGUYỄN VĂN TƯỚNG

HỌA VẬN

(Thân tặng AH Khúc Đản và BPTLTAHCC)

TỬ
THỨ
QUI
TÀO

"Tám mươi" lại chịu "vác ngà voi",
"Bốn một": Lá Thư thật phải môi.
"Tử trụ" : vun bồi, công khó nhọc,
"Nhứt nhơn" : xây đắp, chẳng xô côi.
Trong năm, Rộng, Tháp : son tó điểm,
Trước Tết, làm xong, lệnh phát roi.
Ai Hữu bốn phương đều thỏa dạ,
Pa, Hoa liên lạc tợ đưa thoi (1).

D D THANH

(1) Pa : Paris ; Hoa : Hoa-thịnh-Đốn

